

5. P2M: A Guidebook of Program & Project Management for Enterprise Innovation. Third Edition. *Project Management Association of Japan (PMAJ)*. June 2017. 427 p.

МЕТОДИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПРИВАТНОЇ КОМПАНІЇ

*Падун Ю.О., Бабенко І.В.
Полтава, Україна*

Розвиток приватних підприємств є основою економіки України та її перспективним розвитком. Результати діяльності таких підприємств будуть більш ефективними при створенні в суспільстві та державі сприятливого середовища для їх функціонування та прогресу. Таке середовище має виражатися у всебічній підтримці розвитку приватних підприємств на національному рівні, формуванні позитивного ставлення до нього в суспільстві, впровадженні високого рівня підприємницької культури, а також стабільності економічної та правової системи. Розвиток приватних підприємств в Україні сприяє: створенню нових робочих місць, впровадженню нових товарів і послуг на ринку, задоволенню потреб великих підприємств, забезпеченню населення спеціалізованими товарами та послугами.

Основними характеристиками приватної компанії є:

- Це комерційна організація, що розвиває таку економічну діяльність, як виробництво, розподіл чи продаж якогось товару чи послуги з метою отримання прибутку.
- може стати публічною компанією, якщо її націоналізувати.
- може бути сформована в результаті приватизації публічної компанії або коли монополія, що належить державі на ринку, порушена.
- має потенціал бути конкурентоздатною публічній компанії.
- приватність, не означає, що компанія не повинна бути підзвітною владі, особливо коли мова йде про ключові аспекти розвитку країни, такі як освіта чи охорона здоров'я.
- приватна компанія зобов'язана платити податки уряду та гарантувати своїм працівникам усі пільги, встановлені законом [3, с. 65].

Успіх підприємства залежить від реалізації стратегій його інноваційного розвитку. Вищим органом управління приватного підприємства є його власник (власники, збори власників). До виключної компетенції власника приватного підприємства зазвичай відноситься: визначення основних напрямів діяльності підприємства, затвердження планів та звітів по їх виконанню; внесення змін і доповнень до статуту підприємства; затвердження звітів про фінансово-господарську діяльність підприємства; створення, реорганізація та ліквідація філій, представництв, відділень та інших відокремлених підрозділів; прийняття рішення про ліквідацію, реорганізацію приватного підприємства.

Власник підприємства може також виконувати свої права по управлінню приватним підприємством безпосередньо, будучи одночасно і його

директором, або він може призначити на цю посаду найманого директора на контрактній основі. Директор приватного підприємства як його керівник має право представляти інтереси підприємства без довіреності у взаємовідносинах з юридичними і фізичними особами; укладати договори, у тому числі трудові; відкривати і закривати в установах банків поточні та інші рахунки; видавати довіреності, давати вказівки, обов'язкові для всіх працівників підприємства; підписувати документи підприємства; видавати в межах своєї компетенції накази тощо.

До переваг приватних підприємств належать: мінімальні законодавчі вимоги до його реєстрації та діяльності, розмежування між відповідальністю приватного підприємства і відповідальністю його учасників, можливість здійснення одноосібного керівництва та управління такою юридичною особою, відсутність вимог до мінімального статутного капіталу, в певних випадках – можливість залучення сторонніх інвесторів і використання деяких законодавчих переваг.

До недоліків у діяльності приватних підприємств належать: поверхневість правового регулювання, неврегульованість в законодавчому аспекті проблем розвитку приватних підприємств, відсутність достатніх роз'яснювальних джерел судової практики про надзвичайні події та інші недоліки [2, с. 18].

Основною характеристикою інноваційного розвитку підприємства є переорієнтація виробництва не на масового споживача, а на певні потреби окремих індивідів. Модернізація життя людей призводить до збільшення попиту та якості, різноманітності продукції та послуг. Суспільство стає все більш відкритим для інновацій як засобу досягнення необхідного різноманіття життя. Відбувається переоцінка людського фактору в економіці: роль обізнаних людей з кожним днем зростає, вони є носіями інновацій у галузі організації, науки, техніки та екологічної культури.

Інноваційний розвиток підприємства можна визначити як сукупність відносин, що виникають в ході цілеспрямованого підвищення економічної ефективності та конкурентоспроможності фірми на основі інновацій. Інноваційний розвиток – це шлях, який ґрунтується на поглибленні поєднання цілей підприємства, його підсистем, цілей кожної особистості, яка працює в колективі, вдосконаленні її діяльності, вдосконаленні бізнес-процесів для досягнення загальних стратегічних цілей.

Стратегію інноваційного розвитку підприємства можна визначити як сукупність дій і методів ведення інноваційної діяльності, що забезпечує конкурентні переваги за рахунок розробки та впровадження інновацій [1, с. 52].

Навичками, які забезпечують ефективний розвиток приватної компанії, вважаються: творчий підхід до вирішення проблем; вміння переконувати; вміння вести переговори; вміння пропонувати; вміння продавати; комплексний підхід до управління бізнесом (проєктами, ситуаціями); стратегічне мислення; інтуїтивне прийняття рішень в умовах невизначеності (невпевненості, неоднозначності, незрозумілості); вміння користуватися новими технологіями та досягненнями науково-технічного прогресу.

Список використаних джерел:

1. Олійник Л.В. Управління інноваційним розвитком підприємства на основі формування інноваційних програм. Економіка і організація управління. 2017. №3(27). С. 51-59
2. Підкамінний І.М. Системні фактори впливу на інноваційний розвиток підприємства. *Ефективна економіка*. 2011. - №3. С. 17-23
3. Таранюк Л. М. Потенціал і розвиток підприємства: навчальний посібник. Суми : Видавничо-виробниче підприємство «Мрія-1», 2016. 278 с.

ВАЖЛИВІСТЬ СТРАТЕГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ПРОЦЕСАХ ДОСЯГНЕННЯ МІСІЇ ТА ЦІЛЕЙ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

*Пащенко В.О., Шпильовий В.Д., Школяр С.П.
Полтава, Україна*

В умовах динамічних змін в суспільстві стратегічний менеджмент набуває особливої ваги для освітніх організацій, відіграючи ключову роль у забезпеченні їхньої спроможності адаптуватися до цих змін, викликів сучасності та використання нових можливостей. Стратегічний менеджмент є ключовим фактором розвитку освітніх організацій, що забезпечує розроблення та реалізацію плану дій для досягнення довгострокових цілей, опираючись на місію та візію, та фундаментальним елементом в управлінні освітніми організаціями. Значення стратегічного менеджменту полягає не тільки в ефективному використанні ресурсів і досягненні цілей, але й в забезпеченні процесів адаптивності та інноваційності освітніх інституцій [1-3].

Згідно з положеннями стандарту "A Guidebook of Program & Project Management for Enterprise Innovation" (P2M) Third Edition [4] стратегічний менеджмент дозволяє освітнім організаціям розробляти чітке бачення свого майбутнього, визначати довгострокові цілі та розробляти конкретні стратегії для їх досягнення. Через стратегічний аналіз внутрішніх сильних сторін і слабкостей, а також зовнішніх можливостей і загроз, освітні заклади можуть визначити найбільш важливі напрямки для свого розвитку в умовах сучасного динамічного середовища. Відзначимо основні фактори динамічного розвитку освітнього середовища.

Процеси адаптації до змін. Освітній сектор постійно зазнає впливу технологічних інновацій, змін у законодавстві, змін потреб ринку праці та вимог до навчальних програм. Стратегічний менеджмент дозволяє освітнім організаціям ефективно адаптуватися до цих змін, запроваджувати нововведення та підтримувати конкурентоспроможність. Адаптація до змін є ключовим фактором успіху для будь-якої організації, але для освітніх установ вона має особливе значення в контексті швидких змін у глобальному освітньому середовищі. Цей процес не тільки дозволяє освітнім організаціям відповідати на сучасні виклики та вимоги, але й сприяє їх інноваційному розвитку та сталому вдосконаленню. Адаптація до змін в контексті освітніх організацій означає здатність установи ефективно реагувати на зовнішні та